

A keskeny út vezet az életre - Zac Poonen

The Narrow Way That Leads To Life by Zac Poonen

https://www.youtube.com/watch?v=6a_jKLf4md8

Jézus azt mondta a Máté 7:14-ben, hogy „szoros a kapu és keskeny az út, amely az életre visz”. Akkor hogyan jutok el az életre? Egyes hívők azt mondják, hogy csak át kell menni a szoros kapun. Nem! Jézus azt mondta, hogy menj át a kapun, és járj az úton! Nem elég csak belépni a kapun. Nincs olyan, hogy „egyszer megmentve, örökre megmentve” (vagyis az üdvösség elveszíthető). A Zsidó 3:14 azt mondja, hogy „*részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizalmat mindvégig erősen megtartjuk*”. Az „elkezdett bizalom” az, amikor belépünk a szoros kapun. Amit „mindvégig”, azaz a célvonalig meg kell tartani, amikor teljesen krisztusivá válunk.

Emlékszem, egyszer egy kálvinista megkérdezte tőlem: „Zac testvér, te hiszel abban, hogy akit Jézus egyszer megmentett, az nem veszítheti el az üdvösségét?” Azt mondtam nem hiszem. Kérdezte, hogy tudok-e igeverset mutatni, erre megmondtam neki, hogy olvassa el a Zsidó 3:14-et. Egy igevers elég nekem. Ha az elkezdett bizalmat (azaz, amikor belépünk a szoros kapun) mindvégig erősen megtartjuk (ez az út vége), akkor részeseivé válunk Krisztusnak. Ezt mondja Isten, és én inkább Istennek hiszek, mint a teológusoknak. A teológusok szokták általában félrevezetni az embereket!

Van egy „vég(állomás)”, ezt Jézus is megmondta. Az életre vezető út nem csak egy szoros kapu, hanem egy keskeny út is! Így van meg az egyensúly. Ha csak a kaput hangsúlyozod, az olyan, mintha egy emberi test egyik oldala erős és izmos lenne, a másik oldala pedig csont és bőr. Ez egy tragédia a keresztyének körében mindenhol: a kiegyensúlyozatlanság. A kiegyensúlyozatlanság csúnya, és ahogyan korábban beszéltünk róla, Isten előtt az egy utálatosság. Az emberek gyakran idézik a Bibliát: ez az igevers ezt mondja, az az igevers azt mondja...

Hadd mutassam meg nektek, hogy az ördög is idézett igeverseket. A Máté 4. fejezetében Jézus Krisztusnak idézett az ördög igeverseket. Szerinted akkor neked is akar igeverseket idézgetni, hogy félrevezessen? Gondolod, hogy nem fog a hívőknek is Igéket idézni, és megpróbálni meggyőzni őket arról, hogy ha Jézus egyszer megmentett, akkor nem veszítheted el az üdvösségedet? Persze, hogy ezt teszi az ördög folyamatosan. Úgy hiszem, hogy ez („egyszer megmentve – örökre megmentve”) egy olyan tantétel, amely több embert vezetett a pokolba, mint bármely más tantétel. Azt mondják a hívőknek: Csak át kell menned a kapun, nincs ott semmilyen út. Ki mondta, hogy nincs út? Jézus azt mondta, hogy „szoros a kapu és keskeny az út, amely az életre visz”. Az ördög pedig azt mondja, csak a kapu van, nincs semmiféle út. Kinek hiszel inkább?

Az ördög mindig tud Igéket idézni neked. Jézusnak is idézett igéket. Ez egy olyan dolog, ami miatt óvatosnak kell lennünk. Ezért fontos jól ismerni a Bibliát. Ezért mondom azt, hogy ha van elérhető Biblia a saját anyanyelveden, és nem veszed a fáradságot, hogy tanulmányozd, akkor megérdemled, hogy megtévesszenek. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ez az igazság. Megérdemled, hogy megtévesszenek, ha Isten adott neked Bibliát a saját anyanyelveden, és nem veszed a fáradságot, hogy figyelmesen olvasd. Hiszen az ördög is

idézgeti a Szentírást. Odafordult Jézushoz, és azt mondta neki: „Vesd alá magad a templom tetejéről, mert *meg van írva*, hogy Isten angyalai megmentenek, hogy meg ne üsd a lábadat.” Miért mondta ezt, hogy „*meg van írva*” (Máté 4:6)? Mert előtte, amikor megkérte Jézust, hogy változtassa a köveket kenyérré, Jézus azt mondta neki: „*Meg van írva*, hogy nem csak kenyérral él az ember...” Akkor az ördög azt mondta magában: Aha, szóval ő egy ilyen „*meg van írva*” típusú ember, akkor idézek neki a Szentírásból. Ha tehát te olyan ember vagy, aki Igét akar hallani, akkor az ördög ígét fog idézni neked.

Ha olyan ember vagy, aki hisz a pszichológiában, akkor a pszichológia segítségével fog „foglalkozni veled”, ha azonban olyan ember vagy, aki a Szentírásnak hisz – és a legtöbben ilyenek vagytok -, akkor Igét fog idézni nektek, hogy félrevezessen titeket. (*Megjegyzés: szövegkörnyezetből kiragadott Igéket, amelyek nem az adott helyzetre vonatkoznak.*) Ha pedig Jézus ragaszkodott volna ahhoz az Igéhez, amit az ördög idézett neki, ha „megvallotta volna”, hogy az angyalok vigyáznak rá, hogy meg ne üsse a lábát, és leugrott volna a templom tetejéről, akkor Jézus meghalt volna. Halálra zúzta volna magát a földet érésekor. Ez történik akkor, ha egy olyan Igére hallgatsz, amit az ördög idéz neked – ha nem tudod a hozzá kapcsolódó többi igeverset. Mit válaszolt neki Jézus? Sátán, te azt mondod, *meg van írva*. *Viszont az is meg van írva* (Máté 4:7)..., *viszont* (másrészt) *az is meg van írva*...

Látjátok az egyensúlyt itt? *Meg van írva* (valóban, ez benne van a Szentírásban), *viszont az is meg van írva* (...). A Bibliában végig látjuk ezt az egyensúlyt. Isten igazságáról és Igéjéről való megértésünknek is kiegyensúlyozottnak kell lennie. A hívő életünk alapja a bűnbánat és a hit. Egyik sem teljes a másik nélkül. „*Amit Isten egybeszerkesztett, ember ne válassza szét.*” Számos példát tudnék mutatni arra, amit Isten egybeszerkesztett, és az ember mégis szétválasztotta. Bűnbánat és hit. Szoros kapu és keskeny út. Ez is egy példa erre. Isten egybeszerkesztette, az ember különválasztotta – tulajdonképpen az ördög az, aki különválasztotta. Legyetek tehát óvatosak! A teljes igazság nem abban áll, hogy „*meg van írva*”, hanem a teljes igazság abban áll, hogy „*meg van írva, viszont az is meg van írva*”. Ez a teljes igazság. Ezért nagyon fontos tanulmányozni a Szentírást. Ha pedig nem tudod, vagy nincs meg rá a képességed, hogy tanulmányozd a Bibliát, akkor oda kell menned egy tanítóhoz, aki el tudja neked magyarázni az összefüggéseket, vagy pedig olvass olyan könyve(ke)t, ami segít megérteni a Bibliát.

Az egyik nagy terhem, hogy Isten adta nekem ezt az ajándékot, hogy tanítani tudjak. Nekem ebben semmi dicsekedni valóm nincs. Ha Isten nem adta volna meg nekem ezt az ajándékot, akkor nem tudnék most tanítani. Bármelyikötöknek megadhatta volna ezt az ajándékot. Ez nem különbözik a többi ajándéktól, amiket Isten megad nekünk: látás, hallás, stb. Ezek mind Isten ajándékai. Vannak emberek, akik vakon vagy süketen születnek, én sem dicsekedhetek tehát ezekkel az ajándékokkal: a látással, a hallással, mert Isten adta azokat.

Az egyik nagy terhem azonban, miközben a Szentírást tanulmányoztam és már közel 50 éve tanulmányozom: „Uram, tovább akarom adni a következő nemzedéknek mindazt, amit megtanítottál nekem a Szentírásból.” Annyi hamis tanítást látok terjengeni, és ezzel a teherrel a szívemen írtam meg „A Biblia elejétől a végéig (Through the Bible)” c. magyarázó könyvem. Szeretném, ha tudnátok, hogy egyik könyvem után sem igényelek jogdíjat. Nem kapok, és nem kérek fizetést a szolgálataimért, és soha egy fillér jogdíjat sem fogadtam el a 30 könyvem közül egyikért sem, tehát nem áll érdekemben, hogy reklámozzam bármelyiket

is, mert ezért nem kapok pénzt. Tudjátok, a mi gyülekezeteinkben nem hiszünk abban, hogy pénzért hirdessük az Igét. Nem hiszünk abban, hogy pénzért írjunk cikkeket vagy könyveket. Pál apostol sem fizetésért írta a leveleit. A dicsőítő dalok közül is a régi időkből származókat tartom értékesnek, mert az akkori dalszövegírók még nem pénzért írták a dicsőítő dalaikat. A mai dalszövegírók pénzért írják a dalaikat, és a legtöbb ilyen dal csak 3-4 mondatból áll, amit tízszer elismételnek, és ezért ők több millió dollárt zsebelnek be. Holott a régi korok emberei, pl. Charles Wesley megírta 7000 dicsőítő éneket, és soha egy fillért sem kapott érte. Ezért voltak ezek a dalok istenfélő, istentisztelő dalok, értékes tartalommal, és nem olyanok, mint a mai sekélyes, felszínes dalok, amiket manapság hallunk. Bármi, amit pénzért tesznek, annak nincs értéke Isten szemében.

Mondjátok meg őszintén: ha tudjátok, hogy az egyik igehirdető pénzért hirdeti az Igét, egy másik pedig azért, mert Istenért akar élni, és áldás akar lenni az emberek számára – melyikőjüket hallgatnátok inkább? Ti is tudjátok a választ.

Az egyik dalszövegíró pénzért írja a dalait, a másik - 200 évvel ezelőtt – csak azért írt dalokat, hogy azok áldás legyenek az emberek számára. Melyik dalokat hallgatnátok és énekelnétek inkább? Én tudom, melyiket választom, melyik az, amelyik megáld engem. Szomorú, hogy a keresztyénség ennyire eltávolodott Istentől Babilon irányába. Babilon középpontjában a pénz áll. Bármilyen vallási dolog, aminek a pénzhez van köze, az Babilon. A valódi keresztyénségben a pénz nem számít. Jézus ezért nem ajánlott fel soha fizetést a tanítványainak. Ez nagyon fontos! Ha meg akarod különböztetni Isten igazi, hűséges szolgálóját a hamis szolgálóktól, akkor nézd meg a pénzhez való hozzáállásukat. Az azonnal megmutatja, hová tartoznak. Ha rossz a pénzhez való hozzáállása, akkor minden másban is téved. Ha csak ezt az egy szempontot veszed figyelembe az életedben, sok hamis tanítástól megvéded magad.

Visszatérve a korábbi gondolatmenetre, mindenben megvan az egyensúly. Az alap *a bűnbánat és a hit, a szoros kapu és a keskeny út*, és ahogy már korábban is mondtam, Jézus nemcsak megbocsátja a bűneinket, hanem előfutárunk is. A bűneink bocsánata a kapu, és előfutárként végigment az úton, amelyen követnünk kell Őt. Honnan tudom, hogy azon az úton járok-e? Az én életemben ez így van: világosságot ad nekem. Hadd magyarázzam el ezt egyszerűen. Amikor elindulok, és belépek a kapun, minden múltbeli bűnöm megbocsátott, Isten eltörölte azokat, és nem is emlékezik meg róluk. Azonban még mindig velem van az, amit a Biblia „hústestnek” nevez.

Az óember és a hústest nem ugyanaz! Sok hívő összekeveri ezeket. Elmagyarázom: az óember az a vágy, hogy bűnt kövessünk el. Ez az **óember** (a bűnre való vágy) meghalt, amikor újjászülettünk Krisztusban, Isten ezt elveszi tőlünk. Többé már *nem akarok* bűnt elkövetni. Valószínűleg fogok még bűnbe esni, ha figyelmetlen vagyok, de nem akarok már többé bűnt elkövetni. A **hústestünk** azonban a „vágyaink tárháza”, ami arra akar rávenni, hogy a saját akaratomat tegyem. A hústestünk alapjában véve a saját akaratunk az élet minden területén (pénz, kéjvágy, stb.). Ez a hústestünk. Ez még mindig velünk van, amikor belépünk a szoros kapun. Az óembernek vége, elmúlt (megfeszített Krisztussal), amint beléptem a kapun, a hústestem azonban még mindig velem van, a saját akaratom még mindig megvan, és az út végén van a „célvonal”, amikor teljesen olyanná válok, mint Krisztus.

Mi tehát ez az út, és honnan tudom, hogy rajta vagyok-e ezen az úton? Nagyon egyszerű: egyre több és több világosságot kapok az Úrtól a hústestemre, és a nem krisztusi területekre az életemben. Ez a jele annak, hogy a keskeny úton jársz, még akkor is, ha éppen megakadtál valahol. Lehet, hogy beléptél a kapun, és haladtál néhány km-t, de elakadtál valami miatt. Sok hívővel megtörténik ez. Még olyanokkal is, akik gyakran hallanak engem beszélni. Úgy tűnik, hogy nem kapnak évről évre egyre több világosságot a nem krisztusi területekre az életükben.

Átkutattam az egész Bibliát, hogy találjak egy „megfelelő” meghatározást a bűnre. Tudjátok, a legtöbb embernek elég felszínes elgondolása van a bűnről. Minél felszínesebb a bűnről alkotott meghatározásod, annál felszínesebb lesz a szentségben és Krisztussal való járásod. Több meghatározás is van a Bibliában a bűnre.

Az 1 János 3:4-5 azt írja, hogy „*a bűn törvénytelenység*” (a törvény megszegése). Ez azt jelenti, hogy ismersz egy parancsot, de mégsem tartod be azt. Például tudod, hogy „ne ölj”, de mégis megölsz valakit. Van a bűnnek egy másik fajtája, amiről a Jakab 4:17 ír: „*Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.*” Ez az ellentéte az előző meghatározásnak, azaz tudod, hogy meg kell tenned valamit, de nem teszed. Az egyiket az „*elkövetés bűnének*”, a másikat pedig a „*mulasztás bűnének*” nevezzük. Legtöbben csak az elkövetés bűneiről tesznek bűnvallást. Pl. „Uram, elvesztettem az önuralmammat, és dühbe gurultam” vagy „hazugságot mondtam” – ezek az elkövetés bűnei. Hadd mondjak egy példát a mulasztás bűnére. A Zsidó 3:13 azt mondja: „*Bátorítsátok egymást naponta*”. Tettél már valaha az Úrnak olyan bűnvallást, hogy „Uram, sajnálom, de ma nem bátorítottam a feleségemet/férjemet”? Ritkán gondolunk arra, hogy megvalljuk a mulasztás bűneit. A Zsidó 3:13 világosan mondja, hogy „*bátorítsátok egymást naponta*”. Ki az, akivel naponta találkozol? Ha nem teszed meg, ha nem is vágod pofon a feleségedet/férjedet, vagy nem bántod őt más módon, mégis ott van a mulasztás bűne, ha nem bátorítod őt mindennap.

Megnéztünk tehát két meghatározást a bűnre, de itt van a legkifejezőbb meghatározás a Róma 3:23-ban: „*Mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül*”. A bűn tehát azt jelenti, ha szűkében vagyunk Isten dicsőségének. Ha pedig ezt összehasonlítjuk egy másik igeverssével, az is meg van írva a János 1:14-ben, hogy „*Isten dicsősége Jézus Krisztusban láttatott meg, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal*”. Itt is van tehát egy egyensúly: *kegyelem és igazság*. Ahogyan korábban mondtam, a teljes Újszövetség kiegyensúlyozott. Csodálatos, ahogyan felfedezzük ezeket az igazságokat, ha figyelmesen olvassuk a Bibliát. Ha tehát szűkében vagyok annak a tökéletes kegyelemnek és igazságnak, ami Jézus Krisztusban volt, akkor bűnöm van, mert a bűn azt jelenti, hogy szűkében vagyunk Isten dicsőségének. Más szavakkal: minden, ami nem krisztusi, az bűn. Ki mondhatja el tehát magáról, hogy nincs benne bűn? (1 János 1:8-9) Ezt csakis akkor mondhatod el magadról, ha elérted a célvonalat, és teljesen olyanná váltál, mint Krisztus. Ez pedig akkor fog megtörténni, ha Ő visszatér, addig folyamatosan tisztítanunk kell magunkat (1 János 3:2-3)

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének megadásával: www.cfcindia.com

Fordította: Rodenbücherné Koncz Nikoletta (<https://keskenyut.wordpress.com>)